

Arrest

nr. 169 319 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE, loco advocaat R. DEMEYER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Kismayo en te behoren tot de clan Habr Gedir (< Hawiye). U werd geboren in Magalango (Makalaangow) doch verhuisde op 7-jarige leeftijd met uw familieleden naar Kismayo.

Op 29 november 2011 werd u door Belgische militairen gearresteerd op zee omdat u gepoogd zou hebben zich meester te maken van het onder de Belgische vlag varende schip MV PETRA I. Nadat u formeel herkend werd als dader van de piraterij van het onder Belgische vlag varende baggerschip POMPEI - feiten gepleegd van 18 april 2009 tot 28 juni 2009 – werd besloten u van uw vrijheid te beroven en over te brengen naar België. Op 10 december 2010 arriveerde u op de militaire luchthaven

te Melsbroek. U werd vervolgens op 15 februari 2012 definitief veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 10 jaar omdat u gepoogd had zich meester te maken van het onder de Belgische vlag varende schip MV PETRA I, en omdat u zich door middel van bedrog, geweld of bedreiging meester had gemaakt van het onder de Belgische vlag varende baggerschip POMPEI en vervolgens de kapitein en de aanwezige bemanningsleden gegijzeld had.

Op 30 mei 2012 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde dat u bij terugkeer naar Somalië door de Somalische overheid, Al-Shabaab en de gemeenschap aanzien zal worden als een spion van het buitenland (zie vragenlijst CGVS dd. 19 augustus 2013, punt 3.3). Op 10 september 2013 maakte u tijdens uw gehoor voor het CGVS in de gevangenis van Leuven kenbaar dat u afstand wilde doen van uw asielaanvraag. U verklaarde dat u in het verleden in Somalië problemen kende met Al-Shabaab: (1) u werd soms gevraagd toe te treden tot Al-Shabaab en aangezien u weigerde werd u dan verplicht verderop te gaan werken en (2) u werd gedurende een uur vastgehouden door Al-Shabaab omdat u rookte. Daarenboven verklaarde u dat u (3) als dagloner in houtskool werd meegenomen door piraten waarna u gearresteerd werd [door de Belgische marine]. U voegde hier echter aan toe dat u terug wenste te keren naar Kismayo en er geen toekomstige problemen meer zal hebben aangezien Kismayo niet meer gecontroleerd wordt door Al-Shabaab (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 2-4). Op 10 september 2013 ondertekende u een verklaring van afstand van de asielaanvraag. Een beslissing 'Afstand van asielaanvraag' werd door het Commissariaat-generaal genomen op 12 september 2013. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Aangezien u liet blijken dat u vrijwillig terug wilde keren naar Somalië heeft de strafuitvoeringsrechtbank beslist een voorwaardelijke invrijheidsstelling toe te staan.

Op 14 maart 2016 diende u vanuit het gesloten centrum te Brugge echter een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 18 maart 2016) en het CGVS (dd. 31 maart 2016) blijkt dat u gedeeltelijk blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U verklaarde in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u in Somalië van 2004 tot 2010 werkzaam was als qhathandelaar en dat u nooit andere beroepen uitoefende. U verklaarde dat Al-Shabaab problemen maakte over qhat en de verkoop in de stad verbood. Vissers/piraten waren u 1750 US \$ verschuldigd in het kader van uw qhathandel en zij vreesden dat u bij Al-Shabaab klacht zou gaan indienen tegen hen omwille van deze uitstaande schuld. U verklaarde dat u – onder het voorwendsel dat de schuldenaars van uw qhathandel u eindelijk zouden terugbetalen – in november 2010 door piraten in een boot gelokt werd die vervolgens door de Belgische marine onderschept werd. U belandde in België. U had telefonisch contact met uw echtgenote, F. A., de laatste keer tussen juni en augustus 2012 doch nadien kon u haar nooit meer bereiken. In 2013 nam u telefonisch contact op met Q.A.. U verklaarde dat u tussen 2013 en 31 maart 2016 in totaal 7 of 8 keer contact had met Q.A. en dat deze gesprekken niet heel lang duurden, meer bepaald 25 minuten, 2 of 3 minuten. U voegde hier aan toe dat u enkel via Qasimow zaken verneemt over uw familie en situatie in Somalië. Q.A. vertelde u dat Al-Shabaab verdreven werd uit Kismayo hetgeen bevestigd wordt in COI waarover het CGVS beschikt (zie informatie in administratief dossier). Q.A. vertelde u dat uw echtgenote hem in juli of augustus 2013 kwam opzoeken. Zij vertelde Q.A. dat ze van u gescheiden was in maart 2013, dat ze intussen huwde met een – u onbekend - lid van Al-Shabaab, en verhuisde naar Jamame. Uw (ex-)echtgenote vertelde eveneens dat ze niet geloofde dat u in België in de gevangenis verbleef maar vermoedde dat u als spion wordt getraind waarop Qasimow u vertelde dat – u onbekende - wijkbewoners ervan overtuigd zijn dat u een spionagetraining in België krijgt. U vreest bij terugkeer naar Somalië dat uw leven in gevaar is omdat: (1) uw ex-echtgenote huwde met een lid van Al-Shabaab, (2) de mensen in uw wijk alsook Al-Shabaab geloven dat u in België een spionagetraining volgde, (3) Al-Shabaab in het verleden meermaals uw qhat afnam en in brand stak, (4) Al-Shabaab u in het verleden meermaals vroeg met hen samen te werken, (5) de Somalische autoriteiten u zullen beschuldigen van piraterij of lidmaatschap van Al-Shabaab.

U legt geen documenten neer die uw asielaanvraag kunnen ondersteunen.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dit om onderstaande redenen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u op 15 februari 2012 definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van tien jaar omdat (a) u van 18 april 2009 t.e.m. 28 juni 2009 meerdere personen, zijnde de kapitein en de tien bemanningsleden van het baggerschip POMPEI, gegijzeld had; (b) u zich door bedrog, geweld of bedreiging jegens de kapitein meester had gemaakt van hetzelfde schip; (c) u op 29 november 2009 gepoogd zou hebben zich meester te maken van het schip MV PETRA I.

Artikel 52/4, tweede lid van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan weigeren indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

*Dienaangaande dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane arrest van 15 februari 2012. Het Hof van Beroep te Brussel achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en stelde uitdrukkelijk: "De bewezen feiten zijn **bijzonder ernstig en zwaarwichtig**." Bijgevolg kan er niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 15 februari 2012 definitief veroordeeld werd een **bijzonder ernstig** misdrijf betreft.*

*Het Hof van Beroep oordeelde bovendien: "De bewezen feiten (...) brengen **de internationale openbare orde en veiligheid, de vrije scheepvaart en de wereldhandel in gevaar**, zij wijzen op een **volkomen gebrek aan normbesef, medemenselijkheid en respect voor andermans persoon en eigendom en zij getuigen van een bijzonder brutale, gevaarlijke en verwerpelijke ingesteldheid** van beklaagde Abdi Hassan [uw alias] die zich liet drijven door een niets ontziende zucht naar illegaal geldgewin." Er kan dan ook niet betwijfeld worden dat u een gevaar vormt voor de samenleving.*

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de constitutieve voorwaarden vervat in artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervuld zijn. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, aangezien u een gevaar vormt voor de samenleving, omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Daar u een gevaar vormt voor de samenleving wordt u bovendien, overeenkomstig artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

U legde geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen zouden kunnen wijzigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat een asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4, tweede lid en artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hoewel u in het kader van uw tweede asielaanvraag voor het CGVS diverse asielmotieven inriep kan er echter besloten worden dat u de door u ingeroepen asielmotieven niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo verklaarde u te vrezen dat bij terugkeer naar Somalië uw leven in gevaar is omdat: (1) uw ex-echtgenote huwde met een lid van Al-Shabaab (gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 17), (2) de mensen in uw wijk en Al-Shabaab geloven dat u in België een spionagetraining zou volgen (gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 17), (3) Al-Shabaab in het verleden meermaals uw qhat afnam en in brand stak (gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 18), (4) Al-Shabaab u in het verleden meermaals vroeg met hen samen te werken (gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 18) en (5) de Somalische autoriteiten u zullen beschuldigen van piraterij of lidmaatschap van Al-Shabaab (gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p.18).

Hoewel u in het kader van uw eerste asielaanvraag ingediend op 30 mei 2012, tijdens uw gehoor voor het CGVS op 10 september 2013 nog verklaarde dat u vrijwillig teruggestuurd wilde worden naar Kismayo omdat u enerzijds herenigd wilde worden met uw familie (echtgenote en kinderen) en anderzijds beweerde geen enkele vrees meer te koesteren aangezien Al-Shabaab Kismayo niet meer controleert (gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 2-3) stelde u tijdens uw gehoor in het kader van uw 2de asielaanvraag (dd. 31 maart 2016) dat uw echtgenote van u scheidde in maart 2013 en hertrouwde met een strijder van Al-Shabaab. Intussen zouden uw ex-echtgenote en haar nieuwe echtgenoot naar Jamame verhuisd zijn. U kwam dit (pas) in 2013 te weten. U vernam dit louter en alleen via een telefonisch contact dat u had met een wijkbewoner, Q.A., die dit zou geweten hebben omdat uw

(ex-)echtgenote hem dit zou komen vertellen zijn. U weet verder noch de naam van deze Al-Shabaabstrijder, noch stelt u iets te weten over deze Al-Shabaab-strijder waar uw ex-echtgenote mee huwde. U stelt geen informatie over hem te hebben en er evenmin iets over gevraagd te hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 19). **Het huwelijk van uw echtgenote met een lid van Al-Shabaab is aldus louter gestoeld op boute beweringen en informatie van derden. U kan dit vermeende huwelijk niet nader toelichten.**

Daarnaast beweerde u dat mensen in uw wijk alsook Al-Shabaab geloven dat u in België een spionagetraining volgde. Ook deze vrees baseerde u integraal op verklaringen die Q.A. via uw ex-echtgenote vernomen zou hebben. Expliciet gevraagd naar namen van personen die u beschuldigen van spionage kan u enkel uw ex-echtgenote benoemen (zie gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 20) en voegt u er aan toe dat Qasimow zegt dat het gerucht door uw (ex-)echtgenote verspreid werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 20). Wanneer dieper ingegaan wordt op uw bewering dat Al-Shabaab u beschuldigt van spionage voor Westerse landen en zal onthoofden (zie gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 19) blijkt dat uw vrees integraal gebaseerd is op verklaringen die uw (ex-)echtgenote aan Qasimow zou gegeven hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 19). Gevraagd hoe uw (ex-)echtgenote dit te weten kwam komt u niet verder dan te stellen "Voor mij is het duidelijk, mijn vrouw huwde met deze man dus hij zal het wel gezegd hebben" (zie gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 19). **De door u ingeroepen beschuldiging van spionage door wijkbewoners en Al-Shabaab is bijgevolg zeer vaag en enkel gestoeld op telefonische informatie die u via Qasimow zou gekregen hebben. Het betreft voorts slechts geruchten en vermoedens zonder enige concrete aanwijzing.**

Hoewel u in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde dat u van 2004 tot 2010 werkzaam was als qhathandelaar en nooit andere beroepen uitoefende blijken uw verklaringen hieromtrent tegenstrijdig met de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag. Tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde u immers als dagloner in houtskool gewerkt te hebben en in de vragenlijst van het CGVS werd indertijd 'arbeider (ongeschoold)' aangevinkt (en niet de optie handelaar, winkelier, kleine zelfstandige). Voorts transporteerde u uw qhat samen met andere qhathandelaars doch kan u geen enkele van deze qhathandelaars bij naam noemen (zie gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p.10). **Er kan dus geen geloof gehecht worden aan uw beweerde beroep van qhathandelaar noch aan uw bewering dat Al-Shabaab meerdere malen uw qhat afnam en in brand stak.** Hoewel u enerzijds correct stelde dat de verkoop van qhat verboden werd in Kismayo door Al-Shabaab (zie gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p.3) verklaarde u anderzijds problemen gehad te hebben met de vissers/piraten omdat zij vreesden dat u klacht tegen hen zou hebben ingediend bij Al-Shabaab omwille van hun niet afgeloste schulden. **Dit is in de door u geschetste Somalische context – waarbij Al-Shabaab qhat verbodt - niet geloofwaardig.**

U verklaarde zowel in uw eerste als tweede asielaanvraag dat Al-Shabaab u gevraagd zou hebben toe te treden tot uw beweging. In uw eerste asielaanvraag beweerde u dat u tijdens het uitoefenen van uw job soms gevraagd werd door Al-Shabaab om toe te treden en dat de consequenties van uw weigeringen waren dat Al-Shabaab u zei weg te gaan en elders arbeid te gaan verrichten. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag dat Al-Shabaab Kismayo niet meer controleert en u dus terug kan gaan naar uw land van herkomst. **U haalde in het kader van uw tweede asielaanvraag geen toekomstige vrees aan m.b.t. een eventuele gedwongen rekrutering.**

U beweerde aanvankelijk te vrezen dat de Somalische autoriteiten u zouden kunnen arresteren en beschuldigen van piraterij (zie gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 18) waarna u uw verklaringen intrekt en zegt dat de Somalische autoriteiten u niet zouden verdenken van piraterij omdat u geen piraat bent maar wel een bekende qhatverkoper in Kismayo (zie gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 19). U stelde daarnaast dat de Somalische autoriteiten u zouden verdenken van lidmaatschap van Al-Shabaab (zie gehoorverslag CGVS dd. 31 maart 2016, p. 18). U argumenteerde immers dat Al-Shabaab-leden niet bekend zijn in de stad en dat uzelf - door uw lange verblijf in België - onbekend bent in Kismayo. Tot vijfmaal toe werd gevraagd of u concrete aanwijzingen heeft dat de Somalische autoriteiten u zouden verdenken van lidmaatschap van Al-Shabaab doch u kan op geen enkele manier deze vrees toelichten. **Uw bewering dat de Somalische autoriteiten u zouden verdenken van lidmaatschap van Al-Shabaab blijkt aldus niet meer dan een boute bewering die op geen enkele manier concreet gestaafd wordt.**

Concluderend dient vastgesteld te worden dat de asielmotieven die u tijdens uw gehoor door het CGVS dd. 31 maart 2016 opwierp louter en alleen gebaseerd zijn op 7 of 8 korte telefonische gesprekken

(variërend van 2 tot 25 minuten) die u met een wijkbewoner, Qasimow, zou gevoerd hebben tussen 2013 en 31 maart 2016 (zie gehoorverslag CGVS, p. 14 en 20). Ten eerste kan aan de door u verklaarde telefonische getuigenissen van één buurtbewoner bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden gehecht. Ten tweede kan opgemerkt worden dat u in uw verklaring meervoudige aanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 18 maart 2016) nog stelde "Ik heb geen enkel contact met iemand in Somalië" (punt 20) hetgeen geheel ingaat tegen uw latere verklaringen waarbij wijkbewoner Qasimow u telefonisch geïnformeerd zou hebben.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft. Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, hebt u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag, evenmin aangetoond dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet.

Aan een asielzoeker kan ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Somalië blijkt dat er in Kismayo een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van art 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Mogadishu te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Mogadishu via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële

risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal,

brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mogadishu. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich Mogadishu vestigt.

Immers, uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt dat u in België een diploma metselaar behaalde (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 3). U verklaarde dat u voorheen ongeschoold was in Somalië maar dat u door uw verblijf in België een technisch beroep aanleerde en over een diploma en vaardigheden beschikt (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 3). Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u over de nodige competenties en vaardigheden beschikt om werk te vinden in Mogadishu en er een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Mogadishu over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toonde geenszins het tegendeel aan. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Somalië. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt u de status van vluchteling geweigerd. Verder meen ik dat u op basis van artikel 55/4 §2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52/4, lid 2 vreemdelingenwet en van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag.

Aan de verzoeker wordt de vluchtelingenstatus geweigerd in toepassing van het artikel 52/4, lid 2 van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker een gevaar zou vormen voor de samenleving vermits hij op 15 februari 2012 definitief voor een bijzonder ernstig en zwaarwichtig misdrijf werd veroordeeld.

Verzoeker stelt dat artikel 52/4, lid 2 Vreemdelingenwet de omzetting is van het artikel 14(5) van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU) in de Belgische wetgeving.

Artikel 14(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“De lidstaten mogen onder de in lid 4 omschreven omstandigheden besluiten geen status te verlenen aan een vluchteling wanneer nog geen besluit in die zin is genomen”.

Artikel 14 (4) Kwalificatierichtlijn stelt:

“De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf".

Verzoeker citeert het standpunt van UNHCR betreffende voornoemd artikel 14(4) van de Kwalificatierichtlijn. UNHCR is immers van oordeel dat artikel 14(4) van de Kwalificatierichtlijn de uitsluitingsgronden vervat in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie uitbreidt en dit door de uitzondering op het non-refoulementbeginsel, zoals voorzien in artikel 33(2) van het Vluchtelingenverdrag, te gebruiken om asielzoekers uit te sluiten van de vluchtelingenstatus.

Aangezien UNHCR als de waakhond voor toepassing en interpretatie van het Vluchtelingenverdrag moet gezien worden, kan er volgens verzoeker besloten worden dat artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet niet met het Vluchtelingenverdrag compatibel is en derhalve in casu niet kan en mag toegepast worden.

Door het nemen van de bestreden beslissing ging verweerder ontegensprekelijk in tegen het artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag.

2.1.2. In de Vreemdelingenwet verwijst artikel 48/3 naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Artikel 48/3 Vreemdelingenwet werd ingevoegd middels artikel 25 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 6 oktober 2006). In de parlementaire werkzaamheden (DOC 51 2478/001, p.79) omtrent de invoeging van artikel 48/3 Vreemdelingenwet wordt gesteld inzake artikel 1 van het Verdrag van Genève: *"Paragraaf 1 [van artikel 25] verwijst naar de internationaal-rechtelijke verankering van de notie «vervolg» met name artikel 1 van het Verdrag van Genève, conform artikel 2 c van de richtlijn 2004/83/EG."*

Inzake richtlijn 2004/83/EG en het Verdrag van Genève stellen voormelde parlementaire werkzaamheden (p. 7): *"De richtlijn 2004/83/EG baseert zich, wat het aspect vluchtelingenbescherming betreft, op de voorwaarden die staan omschreven in het Verdrag van Genève. De tekst van de richtlijn verwijst op tal van plaatsen expliciet naar het Verdrag van Genève en bevat heel wat belangrijke elementen voor de interpretatie van het begrip van vluchteling."*

In het arrest B & D tegen Bundesrepublik Deutschland (gevoegde zaken C-57/09 / C-101/09) stelde het Hof van Justitie in het arrest van 9 november 2010 in paragraaf 77: *"Uit de punten 3, 16 en 17 van de considerans van de richtlijn [2004/83/EG] blijkt dat het Verdrag van Genève de hoeksteen van het internationale rechtsstelsel ter bescherming van vluchtelingen is en dat de in de richtlijn opgenomen bepalingen inzake de voorwaarden voor erkenning als vluchteling en de inhoud van de vluchtelingenstatus zijn vastgesteld om de bevoegde autoriteiten van de lidstaten te helpen dit verdrag toe te passen op basis van gemeenschappelijke begrippen en criteria."*

Verweerder dient derhalve te worden bijgetreden waar hij opmerkt dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de rechtstreekse schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

De bestreden beslissing stelt:

*"Dienaangaande dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane arrest van 15 februari 2012. Het Hof van Beroep te Brussel achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en stelde uitdrukkelijk: "De bewezen feiten zijn **bijzonder ernstig en zwaarwichtig**." Bijgevolg kan er niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 15 februari 2012 definitief veroordeeld werd een **bijzonder ernstig** misdrijf betreft."*

Het Hof van Beroep oordeelde bovendien: *"De bewezen feiten (...) brengen **de internationale openbare orde en veiligheid, de vrije scheepvaart en de wereldhandel in gevaar**, zij wijzen op een **volkomen gebrek aan normbesef, medemenselijkheid en respect voor andermans persoon en eigendom en zij getuigen van een bijzonder brutale, gevaarlijke en verwerpelijke ingesteldheid van beklaagde Abdi Hassan [uw alias] die zich liet drijven door een niets ontziende zucht naar illegaal geldgewin.**" Er kan dan ook niet betwijfeld worden dat u een gevaar vormt voor de samenleving. "*

Verzoeker betwist de voormelde vaststelling in de bestreden beslissing niet dat het misdrijf, waarvoor hij definitief veroordeeld, bijzonder ernstig is. Evenmin brengt verzoeker in zijn verzoekschrift valabele argumenten aan dat hij actueel geen gevaar vormt voor de samenleving. Verzoeker ontkracht noch weerlegt de vaststelling dat de voorwaarden vervat in artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn.

Daar waar verzoeker tracht aan te tonen dat artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet onverenigbaar is met Verdrag van Genève, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog artikel 52/4 Vreemdelingenwet viseert en niet de bestreden beslissing. De kritiek van UNHCR op de artikelen 14(4) en 14(5) van Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet, valt in het kader van onderhavige procedure buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan deze wetskritiek dan ook niet in aanmerking nemen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet; artikel 3 E.V.R.M. en van de onderzoek- en zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker wijst er op dat het CGVS overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet alle nieuwe elementen, en dus zowel verklaringen als enig ander bewijsstuk, bij haar beoordeling dient te betrekken. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij de uitdrukkelijk gesteld had dat hij vreesde vervolgd te worden in zijn land van herkomst omwille van zijn veroordeling hier in België.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij vervolgd zal worden door de Somalische autoriteiten omwille van zijn strafrechtelijke veroordeling in België. Verzoeker argumenteert dat verweerder naliet het objectief risico te onderzoeken dat verzoeker loopt bij terugkeer naar Somalië, namelijk het al dan niet beschuldigd te worden van piraterij. Uit het administratief dossier van verwerende partij blijkt niet dat zij enige landeninformatie hieromtrent heeft geraadpleegd.

Verzoeker verwijst naar de omstandigheden in de Somalische gevangenissen. Gezien de onmenselijke omstandigheden in gevangenissen in Somalië en het feit dat de doodstraf er nog steeds uitgevoerd wordt, is verwerende partij *in casu* ontegensprekelijk tekort geschoten aan de onderzoek- en zorgvuldigheidsplicht.

2.2.2.1. Verzoeker kan de schending van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing genomen werd op grond van de artikelen 52/4 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.2. Artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan weigeren de status van vluchteling te erkennen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. In dat geval brengt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een advies uit over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de weigering van de vluchtelingenstatus ingevolge de vaststelling dat verzoeker in casu een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus werd ingevolge artikel 9 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (B.S. 24 augustus 2015) artikel 55/4 Vreemdelingenwet aangevuld met de paragrafen 2, 3 en 4.

Artikel 55/4, §2 luidt: *“Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.”*

Verzoeker werd, ingevolge de vaststelling dat hij overeenkomstig artikel 52/4 een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, krachtens artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet van de subsidiaire beschermingsstatus uitgesloten.

Deze bevoegdheid heeft verweerder op grond van artikel 57/6, eerste lid, 1° en 5° van de Vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6 eerste lid, 9° en 13° van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat een asielzoeker overeenkomstig artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus dient geweigerd te worden en derhalve op basis van artikel 55/4 Vreemdelingenwet ook dient uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voelt zich in zijn verzoekschrift onder meer gegriefd door het voormelde advies, waarin uitgebreid wordt ingegaan op de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde asielmotieven en derhalve een beoordeling overeenkomstig artikel 48/3 behelst. Verweerder wijst er terecht op dat dit advies niet kan bestempeld worden als een aanvechtbare administratieve rechtshandeling is. Om te kunnen spreken van een administratieve rechtshandeling moet er immers sprake zijn van een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarmee wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtstoestand, dan wel een zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk een rechtstreeks nadeel berokkent aan verzoeker. Zoals reeds gesteld gaat het ter zake om een advies, dat niet voldoet aan deze begripsbepaling.

Verweerder benadrukt terecht dat niettegenstaande de minister of zijn gemachtigde het advies van het CGVS niet kunnen negeren, zij er echter niet door gebonden zijn (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 54, n° 1197/001, p. 7).

Het gegeven dat het CGVS, zoals *in casu*, van oordeel is dat een verwijderingsmaatregel niet in strijd is met artikel 48/3 (en 48/4) Vreemdelingenwet heeft derhalve niet tot gevolg dat er automatisch een bevel volgt op de bestreden beslissing. Aan de minister wordt nog steeds de keuze geboden om al dan niet een bevel af te leveren.

Het is op het ogenblik dat aan de verzoeker daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. Immers, verzoeker wordt in ieder geval beschermd tegen een risico op schending van het non-refoulementbeginsel, aangezien artikel 74/17 van de wet de minister of zijn gemachtigde verplicht slechts over te gaan tot een verwijderingsmaatregel voor zover deze maatregel geen risico op schending van het non-refoulementbeginsel voor betrokkene met zich meebrengt (ibid. p. 7). *“Zelfs indien het CGVS goed geplaatst is om het respect van het principe van non-refoulement te beoordelen voor wat betreft de aspecten die onder de bevoegdheid van het CGVS ressorteren, met name de criteria die van toepassing zijn op het vluchtelingenstatuut en het statuut van subsidiaire bescherming, heeft deze administratie niet noodzakelijkerwijze een zicht op alle aspecten van de situatie van de betrokken vreemdeling (zoals bijvoorbeeld gezondheidsproblemen) die relevant kunnen zijn voor de appreciatie van artikel 3 EVRM.”* (ibid., p.23).

Verzoeker kan dan ook te gepasten tijde, met name indien hij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten – en niet eerder, te meer nu de Raad bij de beoordeling van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel – middels het indienen van een annulatieberoep de mogelijke schending opwerpen van artikel 3 EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft verzoekers asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het beroep is, in zoverre het is gericht tegen dat deel van de bestreden beslissing waarin een advies wordt verstrekt over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet ontvankelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkennen van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet; van artikel 3 E.V.R.M.; van de materiële motiveringsplicht; van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker voert aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie van de "IDP's".

2.3.2. Inzake de niet nader uitgewerkte schending van richtlijn 2004/83/EU dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreekt blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Omtrent de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM geldt *mutatis mutandis* hetgeen hoger werd vastgesteld inzake de aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Ook hier geldt dat het tweede onderdeel van de bestreden beslissing een advies betreft inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikel 48/4. Dit advies aan de minister en zijn gemachtigde kan in onderhavige procedure niet worden aangevochten.

Het beroep is, in zoverre het is gericht tegen dat deel van de bestreden beslissing waarin een advies wordt verstrekt over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet ontvankelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

W. MULS